

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์และนักศึกษา เกี่ยวกับโปรแกรมพัฒนาสมรรถภาพครูสอนภาษาไทย ในโครงการฝึกอบรมครูและบุคลากรทางการศึกษาประจำการ ในวิทยาลัยครูภาคใต้ สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์และนักศึกษา เกี่ยวกับโปรแกรมพัฒนาสมรรถภาพครูสอนภาษาไทย ในวิทยาลัยครูภาคใต้ ในด้านสภาพการฝึกอบรม วิธีการฝึกอบรม ความเหมาะสมของหลักสูตร การวัดผลและประเมินผล การบริการของวิทยาลัยครู และประโยชน์ที่ผู้รับการฝึกอบรมได้รับ
2. เพื่อศึกษาปัญหาเกี่ยวกับการฝึกอบรม ในโปรแกรมพัฒนาสมรรถภาพครูสอนภาษาไทย ในวิทยาลัยครูภาคใต้

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยโดยศึกษาค้นคว้าจากหนังสือ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฝึกอบรมครูและบุคลากรทางการศึกษาประจำการ และการเรียนการสอนภาษาไทย รวมทั้งสัมภาษณ์ผู้บริหาร อาจารย์และนักศึกษานักเรียนผู้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับการฝึกอบรมโปรแกรมพัฒนาสมรรถภาพครูสอนภาษาไทย จากนั้นได้สร้างแบบสอบถามขึ้น 1 ชุด เพื่อถามความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์และนักศึกษา เกี่ยวกับโปรแกรมพัฒนาสมรรถภาพครูสอนภาษาไทย แบบสอบถามที่สร้างขึ้นแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ใช้คำถามแบบตรวจคำตอบ ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถาม ใช้คำถามแบบมาตราส่วนประเมินค่า และตอนที่ 3 ปัญหาอื่น ๆ และข้อเสนอแนะ ใช้คำถามแบบปลายเปิด ให้ผู้ตอบตอบโดยเสรี นำ

แบบสอบถามไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบพิจารณาแก้ไขและให้ข้อเสนอแนะ เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข แล้วนำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับผู้บริหาร 3 คน อาจารย์ 8 คน และนักศึกษา 30 คน เพื่อนำผลการทดลองใช้มาปรับปรุงแก้ไข หลังจากนั้นจึงส่งแบบสอบถามไปใช้กับประชากรและกลุ่มตัวอย่างประชากร คือผู้บริหาร 25 คน อาจารย์ 50 คน และนักศึกษารับการฝึกอบรมในโปรแกรมพัฒนาสมรรถภาพครูสอนภาษาไทย 200 คน จากกลุ่มวิทยาลัยครูภาคใต้ รวมทั้งตัวอย่างประชากรทั้งสิ้น 275 คน ใ้รับแบบสอบถามคืนมาที่เป็นฉบับสมบูรณ์สำหรับการวิเคราะห์ จำนวน 240 ชุด คิดเป็นร้อยละ 87.27

การวิเคราะห์ข้อมูล

นำแบบสอบถามมาวิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีการทางสถิติ คือ ตอนที่ 1 สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าร้อยละ ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เกี่ยวกับโปรแกรมพัฒนาสมรรถภาพครูสอนภาษาไทย วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และทดสอบค่าที (t-test) แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางและความเรียง ส่วนตอนที่ 3 คำถามแบบปลายเปิด เกี่ยวกับปัญหาและข้อเสนอแนะ นำเสนอในรูปแบบความเรียง

สรุปผลการวิจัย

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

1.1 ผู้บริหารส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุอยู่ระหว่าง 31-35 ปี มีวุฒิทางการศึกษาในระดับปริญญาโทมากกว่าปริญญาตรี และส่วนใหญ่อยู่ในตำแหน่งผู้บริหารน้อยกว่า 2 ปี นอกจากงานในหน้าที่ผู้บริหารแล้ว ทุกคนมีงานสอนประจำ มีทั้งที่สอนวิชาภาษาไทยและวิชาอื่น ๆ

1.2 อาจารย์ผู้ให้การฝึกอบรมชายและหญิงมีจำนวนใกล้เคียงกัน ส่วนใหญ่มีอายุอยู่ระหว่าง 31-35 ปี วุฒิทางการศึกษาในระดับปริญญาโทและปริญญาตรีมีจำนวนเท่า ๆ กัน ส่วนใหญ่สอนภาษาไทยมาแล้ว 11-15 ปี และให้การฝึกอบรมในโปรแกรม

พัฒนาสมรรถภาพครูสอนภาษาไทยมาแล้ว 3 ปี

1.3 นักศึกษาผู้รับการฝึกอบรมส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุอยู่ระหว่าง 26-30 ปี และส่วนใหญ่มีวุฒิ พ.ม. หรือ ป.ม. สำหรับหน่วยงานที่สังกัด ส่วนใหญ่ สังกัดสำนัก งานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ และเข้ารับการฝึกอบรม โปรแกรมพัฒนาสมรรถภาพครูสอนภาษาไทย เพราะสนใจที่จะรับการฝึกอบรมวิชาภาษาไทย ในตำแหน่งประจำ ส่วนใหญ่สอนในระดับประถมศึกษา และส่วนใหญ่สอนทั้งวิชาภาษาไทยและวิชาอื่น ๆ

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์และนักศึกษา เกี่ยวกับ
โปรแกรมพัฒนาสมรรถภาพครูสอนภาษาไทย

2.1 ความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพการฝึกอบรม ผู้บริหาร อาจารย์และ นักศึกษามีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และมีความคิดเห็น อยู่ในระดับมากเช่นเดียวกันในเรื่อง ผู้ให้การฝึกอบรมมีความรู้ความสามารถเหมาะสม กับวิชาที่สอนและเอาใจใส่ในการฝึกอบรม และมีความเห็นอยู่ในระดับน้อยเช่นเดียวกันในเรื่อง ผู้รับการฝึกอบรมมีเวลาเพียงพอสำหรับการค้นคว้าทำรายงานและศึกษาหา ความรู้เพิ่มเติม

2.2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการฝึกอบรม ผู้บริหาร อาจารย์และ นักศึกษามีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และมีความคิดเห็น อยู่ในระดับมากเช่นเดียวกันในเรื่อง ผู้ให้การฝึกอบรมกำหนดจุดประสงค์ของการเรียน การสอนแต่ละวิชาอย่างชัดเจน ใช้วิธีสอนเหมาะสมกับลักษณะวิชาและผู้รับการฝึกอบรม และมีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อยเช่นเดียวกันในเรื่อง ผู้ให้การอบรมนำวิธีสอนแบบ ใหม่ ๆ มาใช้

2.3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมของหลักสูตร ผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และมีความคิดเห็น อยู่ในระดับมากเช่นเดียวกันในเรื่อง เนื้อหาในหลักสูตรเพียงพอที่จะเป็นพื้นฐานในการ ศึกษาขั้นสูงต่อไป หลักสูตรเพิ่มพูนความรู้ความสามารถของผู้รับการฝึกอบรม หลักสูตร ส่งเสริมความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของผู้รับการฝึกอบรม และจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการฝึกอบรม และมีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อยเช่นเดียวกันในเรื่อง เวลาที่กำหนดในหลักสูตร เหมาะสมกับเนื้อหาแต่ละวิชา และหลักสูตรเปิดโอกาสให้ผู้รับการฝึกอบรมเลือกเรียนได้ตามความถนัดและความสนใจ

2.4 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการวัดผลและประเมินผล ผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากเช่นเดียวกันในเรื่อง วิธีการวัดผลเหมาะสมกับจุดมุ่งหมายและเนื้อหาวิชา ระเบียบการวัดผลที่ใช้มีความเหมาะสม และผู้ให้การฝึกอบรมมีความสามารถในการสร้างแบบทดสอบ

2.5 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริการของวิทยาลัยครู ผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และมีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อยเช่นเดียวกันในเรื่อง บริการและสวัสดิการทั่วไปที่วิทยาลัยจัดให้มีความเหมาะสม มีการประชาสัมพันธ์ที่รวดเร็วและทั่วถึง ห้องสมุดมีวัสดุ หนังสือ เอกสาร ตำรา เพียงพอกับความต้องการ การจัดห้องเรียนมีความเหมาะสม และการให้คำแนะนำเกี่ยวกับการอบรมในค่านต่าง ๆ

2.6 ความคิดเห็นเกี่ยวกับประโยชน์ที่ผู้รับการฝึกอบรมได้รับจากการฝึกอบรม ผู้บริหาร อาจารย์และนักศึกษา มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากเช่นเดียวกันในเรื่อง การฝึกอบรมเป็นการยกสถานภาพของวิชาชีพครูให้สูงขึ้น เพิ่มพูนประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของผู้รับการฝึกอบรม ผู้รับการฝึกอบรมมีความรู้ทางวิชาการเพิ่มขึ้น สามารถพัฒนาตนเองในด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ สามารถนำความรู้ที่ได้รับจากการฝึกอบรมไปใช้ประโยชน์ในการเรียนการสอน สามารถสอนนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และการฝึกอบรมได้ผลตามความต้องการของผู้รับการฝึกอบรม

ตอนที่ 3 ปัญหาและข้อเสนอแนะตามความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์และนักศึกษา

3.1 ด้านสภาพการฝึกอบรม มีปัญหาในเรื่องพื้นฐานความรู้ของผู้รับการฝึกอบรมและผู้รับการฝึกอบรมไม่มีเวลาเพียงพอสำหรับการค้นคว้าทำรายงานและศึกษา

หากความรู้เพิ่มเติม ควรจะมีการคัดเลือกผู้เข้ารับการฝึกอบรมด้วยวิธีการต่าง ๆ ที่เหมาะสม และอาจารย์ผู้ให้การฝึกอบรมควรมอบหมายงานให้เหมาะสมกับเวลาที่ผู้รับการฝึกอบรมจะค้นคว้าทำรายงานได้

3.2 ด้านวิธีการฝึกอบรม ผู้ให้การอบรมใช้วิธีการบรรยายเป็นส่วนใหญ่ทำให้ผู้รับการฝึกอบรมเกิดความเบื่อหน่าย ผู้ให้การอบรมควรจะใช้วิธีสอนหลาย ๆ วิธี โดยเฉพาะวิธีสอนแบบใหม่ ๆ เพื่อให้ผู้รับการอบรมสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการเรียนการสอนได้ และควรมีวัสดุทัศนูปกรณ์มาช่วยในการสอนให้มากขึ้น

3.3 ด้านความเหมาะสมของหลักสูตร หลักสูตรการฝึกอบรมเหมาะสมสำหรับเป็นพื้นฐานการศึกษาชั้นสูงต่อไป ไม่สอดคล้องกับหลักสูตรในชั้นประถมศึกษาและมัธยมศึกษา บางวิชานำไปใช้ประโยชน์ได้น้อยมาก ควรจะมีการกำหนดหลักสูตรเฉพาะหรือมีการพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับการนำไปใช้ประโยชน์ในการเรียนการสอนมากที่สุด

3.4 ด้านการวัดผลและประเมินผล บางวิชามีการวัดผลเพียงครั้งเดียวทำให้เป็นปัญหาแก่ผู้รับการอบรม และมีส่วนทำให้ผู้รับการอบรมขาดความกระตือรือร้น ควรจะมีการวัดผลเป็นระยะ ๆ อย่างน้อยควรมีการวัดผล 2 ครั้ง ในแต่ละภาคการศึกษา และควรให้คะแนนผลงานที่มอบหมายให้นักศึกษาค้นคว้าทำรายงาน บางวิชาไม่พิจารณาให้คะแนนผลงานที่มอบหมายให้ทำ ผู้รับการอบรมมีความเห็นว่าไม่เป็นการยุติธรรมกับคนที่ตั้งใจทำอย่างจริงจัง

3.5 ด้านการบริการของวิทยาลัยครู การบริการทั่วไปยังไม่เพียงพอและเหมาะสม ทั้งในด้านสวัสดิการทั่วไป การบริการของห้องสมุด ฝ่ายประชาสัมพันธ์ แผนกทะเบียนและวัดผล ควรจะมีการวางแผนงานในการให้การบริการ ให้มีผู้รับผิดชอบโดยตรง มีการประสานงานกันอย่างใกล้ชิดระหว่างเจ้าหน้าที่กับผู้รับผิดชอบ

3.6 ด้านประโยชน์ที่ผู้รับการอบรมได้รับ ผู้รับการอบรมบางส่วนมุ่งที่จะฝึกอบรมเพื่อรับปริญญามากกว่าที่จะนำไปใช้ประโยชน์ในการปฏิบัติงาน จึงมีผู้ที่มารับการอบรมในสาขาวิชาที่ไม่ตรงกับสายงาน ไม่สามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่ ควรจะมีการคัดเลือกบุคคลเข้ารับการอบรมให้ตรงกับสายงาน

เพื่อจะได้ชวณชวยหาคความรู้อย่างจริงจัง และได้รับประโยชน์จากการฝึกอบรมอย่างเต็มที่ นอกจากนี้ผู้รับการฝึกอบรมยังเห็นว่ายังได้รับประโยชน์ในด้านความรู้เกี่ยวกับวิธีสอนแบบต่าง ๆ น้อย ผู้ให้การฝึกอบรมควรนำวิธีสอนแบบใหม่ ๆ มาเผยแพร่ในการฝึกอบรม เพื่อผู้รับการฝึกอบรมจะได้นำไปประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนต่อไป

อภิปรายผลการวิจัย

1. ความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์และนักศึกษา เกี่ยวกับสภาพการฝึกอบรม ผู้บริหาร อาจารย์และนักศึกษามีความเห็นว่ อาจารย์ผู้ให้การฝึกอบรมมีความรู้ความสามารถเหมาะสมกับวิชาที่สอน เอาใจใส่ในการฝึกอบรม วางแผนการสอนและเตรียมการสอนเป็นอย่างดี ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ภัทธา วัชรินทร์พร (2524) นัศพร สุหร่าย (2524) อยู่สุข ทำไร่ (2524) และ พวงเล็ก อุดระ (2524) ที่พบว่า อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทยในวิทยาลัยครูเตรียมเนื้อหาและมีความรู้ในวิชาที่สอนเป็นอย่างดี นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ประคินธุ์ สรรพช่าง (2524) ซึ่งวิจัยพบว่า การฝึกอบรมโปรแกรมพัฒนาสมรรถภาพครูสอนภาษาไทยไม่มีปัญหาในเรื่องความรู้ความเข้าใจในวิชาที่สอน และการวางแผนการสอนและการเตรียมการสอนของอาจารย์ผู้ให้การฝึกอบรม

ในด้านความรู้ความสามารถในวิชาที่สอน และการเตรียมการสอนนั้นว่า มีความสำคัญมาก เพราะเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้การฝึกอบรมมีประสิทธิภาพ และได้ผลสัมความมุ่งหมาย ดังที่ จาณรงค์ สมประสงค์ (2518:) โลกกล่าวว่า หลักการวางแผนดำเนินการฝึกอบรมที่สำคัญประการหนึ่งก็คือ หลักความรู้ความสามารถของวิทยากร ผู้บรรยาย และ นิยะดา ชุมหวงศ์ (2521) ก็ได้กล่าวว่า ผู้สอนหรือผู้ให้การฝึกอบรมควรจะเป็นผู้ที่มีความรู้ในเรื่องที่จะอบรมเป็นอย่างดี

นอกจากนี้ นักศึกษามีความเห็นว่ การฝึกอบรมมีปัญหาในเรื่องพื้นฐานความรู้ของผู้รับการฝึกอบรม และมีความเห็นว่ผู้ให้การฝึกอบรมคำนึงถึงความแตกต่าง และพื้นฐานความรู้ของผู้เข้ารับการฝึกอบรมน้อย สำหรับปัญหาในข้อนี้สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ กองแผนงานกรมการฝึกหัดครู (2523) ที่พบว่า ปัญหาอย่างหนึ่งของ การฝึกอบรมก็คือ พื้นฐานความรู้ของผู้รับการฝึกอบรมต่างกัน และ อรุณ ปรีดีคิลก (2524) ก็วิจัยพบว่า

ปัจจัยที่มีผลต่อการไม่มาเรียนของนักศึกษาและบุคลากรประจำการ ประการหนึ่งก็คือ
 พื้นความรู้เดิมไม่เพียงพอ

ปัญหาดังกล่าวนี้ อาจจะเป็นเพราะว่า ผู้เข้ารับการฝึกอบรมส่วนใหญ่
 (ร้อยละ 58) มีวุฒิ พ.ม. หรือ ป.ม. ซึ่งไม่ต่อเนื่องกับหลักสูตรระดับปริญญาตรี และ
 อีกส่วนหนึ่งมีวุฒิ ป.กศ.สูง ซึ่งอาจจะมีทั้งที่เรียนวิชาภาษาไทยเป็นวิชาเอกหรือเป็นวิชา
 โท และที่เรียนวิชาอื่นเป็นวิชาเอก วิชาโท จึงทำให้พื้นความรู้เดิมในวิชาภาษาไทย
 แตกต่างกัน และบางส่วนไม่มีพื้นฐานความรู้เพียงพอที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาตรี
 สาเหตุอีกประการหนึ่งก็คือ ผู้รับการฝึกอบรมมีประสบการณ์ในการทำงานต่าง ๆ กัน
 นับว่าเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับความแตกต่างและพื้นฐานความรู้ ซึ่งเป็นผล
 ให้เกิดปัญหาในด้านการเรียนการสอน "คามหลักของการฝึกอบรมนั้น บุคคลที่จะเข้ารับการ
 การฝึกอบรมตามหลักสูตรใดหลักสูตรหนึ่ง จะต้องมีการคัดเลือกบุคคลที่มีพื้นฐานความรู้
 ความสามารถอย่างเดียวกัน การอบรมจึงจะมีประสิทธิผลสูงสุด และสะดวกรวดเร็วที่สุด
 แต่ถ้าพื้นฐานการศึกษาต่างกัน หรือประสบการณ์ต่างกัน ย่อมเป็นผลทำให้การฝึกอบรมไม่
 ได้ประสิทธิภาพเท่าที่ควร" (จำนง สมประสงค์, 2518: 262)

ปัญหาอีกข้อหนึ่งที่ผู้บริหาร อาจารย์และนักศึกษามีความเห็นตรงกันก็คือ
 ผู้รับการฝึกอบรมไม่มีเวลาเพียงพอสำหรับการค้นคว้าทำรายงานและการศึกษาหาความรู้
 เพิ่มเติม ซึ่งตรงกับงานวิจัยของ ประดิษฐ์ สรรพช่าง (2524) ซึ่งพบว่า ผู้รับการฝึก
 อบรมไปรแกรมพัฒนาสมรรถภาพครูสอนภาษาไทยมีเวลาสำหรับค้นคว้าหาความรู้จาก
 หองสมุดคนอย และสอดคล้องกับงานวิจัยของ อุดม ยุวสุต (2524) ที่พบว่า ผู้รับการฝึก
 อบรมขาดเวลาที่จะศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม ซึ่งน่าจะเป็นเพราะว่าอาจารย์ส่วนใหญ่มัก
 จะมอบหมายงานให้นักศึกษาไปค้นคว้าทำรายงานหลังจากการเรียนการสอนในห้องเรียน
 แล้ว แต่ผู้รับการฝึกอบรมมีเวลาสำหรับการค้นคว้าทำรายงานน้อย เพราะมีงานประจำ
 ต้องทำอยู่แล้ว ทั้งค่านางานสอนและงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ต้องใช้เวลาเฉพาะในวันหยุด
 สำหรับเข้ารับการฝึกอบรม บางคนต้องเสียเวลาในการเดินทางเป็นเวลานาน นอกจาก
 นี้ห้องสมุดยังเปิดบริการในเวลาจำกัด และตรงกับเวลาเข้าชั้นเรียน ผู้รับการฝึกอบรม
 มีเวลาดำรงที่จะเข้าห้องสมุดสำหรับค้นคว้าหาความรู้ น้อยมาก ทำให้ผู้รับการฝึกอบรม
 ประสบปัญหาในเรื่องนี้เป็นอย่างมาก ซึ่งควรจะได้รับ ความสนใจที่ปรับปรุงแก้ไขใน
 โอกาสต่อไป

2. ความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการฝึกอบรม ผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษามีความเห็นว่า ผู้ให้การฝึกอบรมใช้วิธีสอนเหมาะสมกับผู้รับการฝึกอบรม และเหมาะสมกับลักษณะวิชา แต่หาวิธีการสอนแบบใหม่ ๆ และสื่อทัศนูปกรณ์มาใช้ในการสอนน้อย การที่ผู้ให้การฝึกอบรมใช้วิธีสอนใหม่ ๆ น้อย อาจเป็นเพราะว่าผู้ให้การฝึกอบรมมุ่งที่จะให้ผู้เรียนได้เข้าใจในเนื้อหาวิชามากกว่าจะมุ่งให้ผู้เรียนได้รับความรู้เกี่ยวกับวิธีสอนแบบต่าง ๆ เพื่อนำแบบอย่างวิธีสอนนั้นไปใช้ในการเรียนการสอนในโรงเรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อุดม ยุธะ (2524) ที่พบว่า วิธีที่ใช้ในการเรียนการสอนไม่สามารถนำไปเป็นแบบอย่างในการปฏิบัติงานได้ โดยทั่วไปวิธีสอนที่ผู้สอนหรือผู้ให้การฝึกอบรมใช้มากที่สุดก็คือ วิธีการบรรยาย ดังที่ปรากฏในงานวิจัยพัฒนา ธิติเสรี (2521) และ พวงเล็ก อุดระ (2524) ที่พบว่า วิธีสอนหรือกิจกรรมการเรียนการสอนที่อาจารย์ภาษาไทยในวิทยาลัยครูที่สอนในระดับปริญญาตรีใช้มากที่สุดคือการบรรยายและการให้นักศึกษาค้นคว้าทำรายงาน และหาความรู้ด้วยตนเอง ทั้งนี้ อาจจะเป็นเพราะว่าวิธีการบรรยายช่วยรวบรัดเนื้อหาวิชา สรุปเนื้อหาวิชาใ้แก่ผู้สละควทั้งผู้เรียนและผู้สอน วิธีการสอนแบบบรรยายนี้มักจะใช้กับการสอนทุกวิชาทุกระดับชั้น โดยเฉพาะในระดับอุดมศึกษา ซึ่งปรากฏในผลการวิจัยของ วรณคดี ม้าลาพอง (2521) ว่า อาจารย์วิทยาลัยครูเพชรบุรี และวิทยาลัยครูเชียงใหม่ในเกือบทุกภาควิชาใช้วิธีสอนแบบบรรยาย

ในเรื่องวิธีการสอนหรือวิธีการฝึกอบรมนี้มีความสำคัญอย่างมากต่อการเรียนการสอน และนักศึกษาก็ให้ความสำคัญแก่เรื่องนี้เป็นอย่างมาก ดังปรากฏในผลงานวิจัยของ ภัทธา วัชรินทร์พร (2524) และ อยู่สุข ท้าไร (2524) ว่า นักศึกษาในวิทยาลัยครูต้องการให้อาจารย์สอนภาษาไทยมีพฤติกรรมที่ดีในด้านการสอนมากที่สุด ซึ่งก็สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ปานุพันธ์ จันทรรัตน์ (2524) และ เอมอร เนียมน้อย (2524) ที่พบว่า นักศึกษาวิทยาลัยครูต้องการให้อาจารย์ที่สอนภาษาไทยใช้พฤติกรรมการสอนด้านการจูงใจในด้านวิธีการสอนมากที่สุด ซึ่งในวิชาอื่น ๆ ก็เช่นเดียวกัน เชิญ วีระฉายา (2524) ได้วิจัยพบว่า ปัจจัยที่ทำให้เกิดประสิทธิภาพในการฝึกอบรมครูโปรแกรมพัฒนาสมรรถภาพผู้บริหารการศึกษา วิธีการให้การฝึกอบรมมีความสำคัญเป็นอันดับหนึ่ง

ทั้งนี้การปรับปรุงวิธีสอนหรือวิธีการฝึกอบรมให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้รับการฝึกอบรม จึงควรได้รับความสนใจจากอาจารย์ผู้ให้การฝึกอบรม เพื่อให้ผู้รับการฝึกอบรมจะได้นำวิธีการสอนแบบต่าง ๆ นั้นไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในการเรียนการสอนต่อไป

ส่วนในด้านการนำวัสดุทัศนูปกรณ์มาใช้ในการเรียนการสอนหรือการฝึกอบรมนั้น จากผลงานวิจัยของ ประดิษฐ์ สรรพช่าง (2524) พบว่า ในการฝึกอบรมโปรแกรมพัฒนาสมรรถภาพครูสอนภาษาไทยในวิทยาลัยครูภาคเหนือตอนบนนั้น มีการใช้สื่อการสอนประกอบการฝึกอบรมน้อย และจากการวิจัยของ พวงเล็ก อุดระ (2524) ก็พบว่า ในการสอนภาษาไทยระดับปริญญาตรีในวิทยาลัยครู สื่อการสอนที่ใช้มากกว่าสื่อการสอนทุกชนิด คือ หนังสือ ตำราต่าง ๆ นอกจากนี้ ภัทธา วัชรินทร์พร (2524) และ นิคพร สุทราย (2524) ก็ยังพบว่า อาจารย์ผู้สอนภาษาไทยใช้อุปกรณ์ที่เหมาะสมกับจุดหมายของบทเรียนมาช่วยในการเรียนการสอนน้อย

จะเห็นได้ว่า มีใช้แค่ทัศนูปกรณ์เท่านั้นที่อาจารย์ภาษาไทยนำมาใช้น้อย แม้แต่อุปกรณ์หรือสื่อการสอนอื่น ๆ ก็นำมาใช้ในการเรียนการสอนน้อยเช่นเดียวกัน ซึ่งขัดแย้งกับหลักของการฝึกอบรมที่ว่า "ในการฝึกอบรมควรมีวิธีสอนแบบแปลกใหม่ ๆ หรืออุปกรณ์ทัศนศึกษาเข้าช่วย" (กัญญา สาร, 2517: 452) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าทัศนูปกรณ์ในแต่ละวิทยาลัยครูมีน้อย เนื่องจากส่วนใหญ่เป็นของที่มีราคาสูง และต้องอาศัยผู้ที่มีความรู้ในเรื่องนั้น ๆ โดยเฉพาะรับผิดชอบควบคุมและให้บริการ เมื่อมีผู้ต้องการใช้บริการมากจึงไม่เพียงพอ นอกจากนี้การใช้ทัศนูปกรณ์บางอย่างจำเป็นต้องใช้สถานที่ที่จัดไว้โดยเฉพาะจึงจะใช้ได้ และบางอย่างต้องใช้ผู้ที่มีความชำนาญในเรื่องนั้นโดยเฉพาะ เช่น การฉายภาพยนตร์ จึงทำให้เกิดปัญหายุ่งยากในการที่จะใช้อุปกรณ์เหล่านี้มาช่วยในการเรียนการสอน ผู้สอนหรือผู้ให้การฝึกอบรมที่ไม่มีความรู้ในเรื่องทัศนูปกรณ์ต่าง ๆ จึงไม่นิยมใช้ถ้าไม่จำเป็น

3. ในด้านความเหมาะสมของหลักสูตร ผู้บริหาร อาจารย์และนักศึกษามีความเห็นว่าเป็นหลักสูตรเพียงพอที่จะเป็นพื้นฐานการศึกษาขั้นสูงต่อไป หลักสูตรเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและส่งเสริมความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของผู้รับการฝึกอบรม แต่เห็นว่าเวลาที่กำหนดในหลักสูตรมีความเหมาะสมกับเนื้อหาวิชาน้อย และเปิดโอกาส

ให้ผู้รับการฝึกอบรมเลือกเรียนตามความถนัดและความสนใจน้อย ซึ่งนับว่าสอดคล้องกับงานวิจัยของ ประดิษฐ์ สรรพช่วง (2524) ที่พบว่า ไม่มีปัญหาในเรื่องเนื้อหาวิชาภาษาไทยที่ฝึกอบรมเพียงพอที่จะเป็นพื้นฐานการศึกษาชั้นสูงต่อไป และหลักสูตรวิชาภาษาไทยช่วยส่งเสริมให้ผู้รับการฝึกอบรมได้พัฒนาตนเองในด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ แต่มีปัญหามากเรื่องหลักสูตรวิชาภาษาไทยเปิดโอกาสให้ผู้รับการฝึกอบรมเลือกเรียนตามความสนใจและความถนัดน้อย และมีปัญหาปานกลางในเรื่องเนื้อหาวิชาภาษาไทยที่กำหนดในหลักสูตรไม่เหมาะสมกับเวลาที่กำหนดให้เรียน และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ พัฒนา ธิติเสรี (2521) ที่พบว่า ในการเลือกวิชาเลือกจากหลักสูตรนักศึกษาไม่มีโอกาสได้เลือกอย่างเสรี แต่เป็นการบังคับเลือกเพราะวิชาอื่น ๆ ไม่เปิดสอน และปัญหานี้เป็นปัจจัยที่มีผลต่อการไม่มาเรียนของนักศึกษาและบุคลากรประจำการ ตามผลการวิจัยของ อรุณ ปริทัศน์ (2524) ที่พบว่า นักศึกษาไม่มาเรียนเพราะไม่ชอบเรียนบางวิชา และวิชาที่ชอบวิทยาลัยไม่เปิดสอน

ปัญหาที่นักศึกษาหรือผู้รับการฝึกอบรมไม่สามารถเลือกเรียนได้ตามความถนัดและความสนใจนี้ นอกจากจะเป็นข้อกำหนดของหลักสูตรแล้ว ในกรณีที่เป็นวิชาเลือก อาจจะเนื่องมาจากสาเหตุต่าง ๆ หลายประการ เช่น มีปัญหาในเรื่องอาจารย์ผู้สอนคือไม่มีอาจารย์ที่มีความรู้ความสามารถอย่างเพียงพอในวิชานั้น ๆ แม้ว่าจะมีผู้สนใจอยากเลือกเรียนก็ไม่สามารถจะเปิดสอนได้ เพราะจะทำให้การเรียนการสอนไม่ได้ผลเท่าที่ควร อีกประการหนึ่ง อาจจะเป็นเพราะว่าวิชาที่เปิดให้เลือกบางวิชาที่มีผู้เลือกเรียนจำนวนน้อยเกินไป ไม่ครบตามเกณฑ์ที่วิทยาลัยกำหนด วิทยาลัยก็จะไม่เปิดให้มีการเรียนการสอนวิชานั้นนอกจากจะเป็นความสมัครใจของผู้สอนเอง นอกจากนี้ อาจจะเป็นเพื่อความสะดวกในการจัดการการสอน เพราะการจัดให้นักศึกษาเรียนวิชาเลือกแบบบังคับเลือกนั้นช่วยให้จัดการวางเรียนการสอนได้ง่ายยิ่งขึ้น เพราะมีกลุ่มผู้เรียนน้อยลง

สำหรับปัญหาเรื่องเวลาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรไม่เหมาะสมกับเนื้อหาแต่ละวิชานั้น อาจจะเป็นเพราะว่าหลักสูตรกำหนดขอบเขตของเนื้อหากว้างเกินไป และมีประมวลการสอนที่กำหนดหัวข้อในแต่ละเรื่องอย่างกว้างขวาง นอกจากนี้ผู้สอนยังขยายเนื้อหาแต่ละหัวข้อออกไปอย่างละเอียด ในเนื้อหาตอนแรก ๆ ผู้สอนมักจะสอนอย่าง

เต็มที่และใช้เวลามาก เนื้อหาในตอนท้ายจึงมักสอนไม่ทันตามขอบเขตที่หลักสูตรกำหนด มีข้อที่น่าสังเกตว่า มีเนื้อหาซ้ำซ้อนในบางรายวิชา ซึ่งน่าจะเป็นแนวทางในการที่จะปรับปรุงหลักสูตร ลดเนื้อหาในบางวิชาที่ซ้ำซ้อนกับรายวิชาอื่น ๆ เพื่อจะได้ทำให้เนื้อหาวิชาสอดคล้องกับเวลาที่กำหนดให้

4. ในด้านการวัดผลและประเมินผล ผู้บริหาร อาจารย์และนักศึกษามีความเห็นว่ วิธีการวัดผลเหมาะสมกับจุดมุ่งหมายและเนื้อหาวิชา ระเบียบการวัดผลที่ใช้อยู่มีความเหมาะสม จะมีปัญหาอยู่บ้าง ก็คือความสัมพันธ์ของ เวลาที่ใช้สอบกับปริมาณของข้อสอบ และเรื่องความสม่ำเสมอในการวัดผล ปัญหาในเรื่องของเวลาในการสอบนั้น เข้าใจว่าคงจะเป็นปัญหาสำหรับข้อสอบแบบอัตนัย เพราะข้อสอบแบบนี้มักจะเปิดโอกาสให้ตอบหรือแสดงความคิดได้อย่างกว้างขวาง ในข้อแรก ๆ ผู้ที่เข้าสอบมักจะตอบอย่างเต็มที่และใช้เวลามาก เป็นผลให้ทำข้อสอบข้อท้าย ๆ ไม่ทัน หรือตอบไม่ได้เต็มที่เท่าที่ควร

ส่วนปัญหาในเรื่องความสม่ำเสมอในการวัดผลนั้น สาเหตุที่ทำให้มีการวัดผลน้อยครั้ง หรือบางที่มีการวัดผลเพียงครั้งเดียวในแต่ละภาคการศึกษานั้น อาจจะเป็นเพราะเวลาที่จำกัด ไม่สามารถวัดผลบ่อยครั้งได้ นอกจากนี้ในบางวิชาที่มีผู้เรียนหลายกลุ่มในวิชาเดียวกัน อาจารย์ผู้ให้การฝึกอบรมคนเดียวกัน จำเป็นต้องสอนพร้อมกัน ทำให้มีปัญหในเรื่องการจัดห้องสอบ และจัดเวลาสอบให้ได้ตรงกัน ซึ่งนับว่าเป็นปัญหาพอสมควร นอกจากทางวิทยาลัยจะกำหนดตารางสอบกลางเทอม และอีกประการหนึ่งก็คือ ผู้สอนอาจจะวัดผลและประเมินผลโดยให้มีการค้นคว้าทำรายงานแทนการทดสอบย่อย ดังปรากฏในงานวิจัยของ พัฒนา ธิติเสรี (2521) ว่า วิธีการวัดผลและประเมินผลที่อาจารย์ภาษาไทยใช้บ่อยที่สุดคือ ให้นักศึกษาค้นคว้าทำรายงาน

ปัญหาในเรื่องการวัดผลและประเมินผลอาจจะมีไม่มากนัก แต่อย่างไรก็ตาม ก็ควรจะได้รับปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้นและมีประสิทธิภาพมากที่สุด

5. ในด้านการบริการของวิทยาลัยครู ผู้บริหาร อาจารย์และนักศึกษามีความเห็นว่ การบริการของวิทยาลัยครูโดยทั่วไปยังไม่เพียงพอและเหมาะสม ที่น่าสนใจก็คือ การบริการที่มีผลต่อการฝึกอบรมโดยตรง นั่นก็คือ การบริการด้านหนังสือ เอกสารและตำราในห้องสมุดมีไม่เพียงพอกับความต้องการ ซึ่งปัญหาในด้านนี้ตรงกับ

ผลงานวิจัยของ อุกม ยุวสุต (2524) ที่พบว่า คำราและหนังสือประกอบการเรียนที่ได้มาครูงานในห้องสมุดก็ไม่เพียงพอกับความต้องการของผู้รับการศึกษา และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ประคิมรุ ศรีพรช่าง (2524) ที่พบว่า เอกสาร คำราประกอบการอบรมวิชาภาษาไทยมีน้อย และผลการวิจัยของ นัศพร สุทราย (2524) ก็พบว่า พฤติกรรมของอาจารย์ภาษาไทยที่นักศึกษาประเมินผลในทางลบ คือ การให้ห้องสมุด จัดเตรียมเอกสาร คำรา และวัสดุต่าง ๆ ที่แนะนำให้ผู้เรียนใช้ประกอบการเรียน

ปัญหานี้ นับว่าเป็นปัญหาที่สำคัญมาก เพราะจากผลงานวิจัยต่าง ๆ หลายเรื่อง เช่น งานวิจัยของ ประคิมรุ ศรีพรช่าง (2524) พวงเล็ก อุดระ (2524) และ อุกม ยุวสุต (2524) พบว่า การให้คำรายนงานเป็นวิธีการที่นิยมใช้กันมาก ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาแก่ผู้เรียนหรือผู้รับการศึกษาอย่างมาก โดยเฉพาะในรายวิชาที่มีผู้เรียนจำนวนมาก หรือเรียนหลายกลุ่ม อาจารย์ผู้สอนมอบหมายงานที่คงใช้เอกสารในการค้นคว้าอย่างเดียวกัน แต่หนังสือ เอกสาร มีจำนวนน้อยไม่เพียงพอความต้องการ และไม่จัดเป็นหนังสือสำรอง ทำให้ช่วงระยะเวลาที่ยืมนาน แต่ระยะเวลาที่กำหนดให้ทำรายงานมีจำกัด นักศึกษาไม่สามารถรับบริการอย่างทั่วถึง อาจจะต้องคืนรถขนขวายหาเอง ซึ่งนับว่าเป็นเรื่องลำบากมาก โดยเฉพาะในวิทยาลัยครูส่วนภูมิภาค แหล่งที่จะค้นคว้าหาความรู้มีน้อย ดังนั้นปัญหาในเรื่องนี้จึงควรได้รับการพิจารณาปรับปรุงโดยรีบด่วน

สำหรับปัญหาเกี่ยวกับการบริการของวิทยาลัยครูในค่านอื่น ๆ เช่น การบริการและสวัสดิการทั่วไป การประชาสัมพันธ์ การจัดห้องเรียน การให้คำแนะนำเกี่ยวกับการอบรมในค่านต่าง ๆ นั้น มีความแตกต่างกันไปแต่ละวิทยาลัย ผลการวิจัยจึงมีการขัดแย้งกันบ้าง เช่นจากผลการวิจัยของ กองแผนงาน กรมการฝึกหัดครู (กรมการฝึกหัดครู, 2524) ปรากฏผลว่าการบริการและสวัสดิการทั่วไปในการจัดการฝึกอบรมดีพอสมควร ในเรื่องนี้วิทยาลัยครูแต่ละแห่งจึงควรจะได้ศึกษาปัญหาของตนเอง และหาทางปรับปรุงแก้ไขต่อไป

6. ในค่านประโยชน์ที่ผู้รับการศึกษาได้รับ ผู้บริหาร อาจารย์และนักศึกษามีความเห็นว่าคุณรับการศึกษาได้รับประโยชน์ในระดับมากทุก ๆ ค่าน สำหรับความคิดเห็นของนักศึกษาผู้รับศึกษานั้น เห็นว่า ประโยชน์ที่ได้รับจากการฝึกอบรมมากกว่าค่าน

อื่น ๆ คือการฝึกอบรมเป็นการยกสถานภาพของวิชาชีพครูให้สูงขึ้น ทำให้ผู้รับการฝึกอบรม มีทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาไทย มีความรู้ทางวิชาการเพิ่มขึ้น เพิ่มพูนสมรรถภาพในการปฏิบัติงาน ของผู้รับการฝึกอบรม และทำให้ผู้รับการฝึกอบรมสามารถพัฒนาตนเองในด้านความคิด ริเริ่มสร้างสรรค์ ซึ่งนับว่าสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของ โครงการฝึกอบรมครูและบุคลากร ทางการศึกษาประจำการ (กรมการฝึกหัดครู, 2519) ในข้อที่ว่า เพื่อยกสถานภาพของ วิชาชีพครูให้สูงขึ้น เพื่อเพิ่มพูนวิทยฐานะแก่ครูและบุคลากรทางการศึกษาให้สูงขึ้น และ เพื่อเพิ่มพูนสมรรถภาพในการปฏิบัติงานของครูและบุคลากรทางการศึกษาประจำการ และ ยังสอดคล้องกับความต้องการของครูและบุคลากรทางการศึกษาประจำการ ตามผลงาน การวิจัยของ อุดม ยุวสุท (2524) ที่พบว่า ผู้รับการฝึกอบรมมีความต้องการทางวิชาการ ในการเข้าอบรมโดยส่วนรวมในระดับมาก ต้องการเพิ่มวุฒิหรือวิทยฐานะทางวิชาชีพ และ ต้องการเพิ่มพูนสมรรถภาพในการทำงาน

จากผลงานวิจัยจะเห็นว่า ผู้รับการฝึกอบรมได้รับประโยชน์จากการฝึกอบรม มากพอสมควร ถ้าได้รับการปรับปรุงแก้ไขในส่วนที่ยังบกพร่องแล้ว การฝึกอบรมก็จะ อำนวยประโยชน์ให้กับทุกฝ่ายอย่างมาก ทั้งผู้รับการฝึกอบรมเอง หน่วยงานเจ้าสังกัด ตลอดจนเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน และที่สำคัญยิ่งก็คือ เป็นทางที่จะช่วยพัฒนา การศึกษาของชาติให้เจริญก้าวหน้าและมีประสิทธิภาพตามความมุ่งหมายทุกประการ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับวิทยาลัยครูและกรมการฝึกหัดครู

1. วิทยาลัยครูควรร่วมมือกับหน่วยงานต้นสังกัดในการคัดเลือกบุคคลเข้า รับการฝึกอบรมโดยคำนึงถึงพื้นฐานความรู้ และประโยชน์ที่จะนำไปใช้ในการปฏิบัติงาน หรือใช้ในการเรียนการสอนให้มากที่สุด เช่น ผู้รับการฝึกอบรมควรจะผ่านการเรียนวิชา เอกหรือวิชาโทภาษาไทยในระดับ ป.กศ.สูง หรือเป็นผู้ที่สอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียน นอกจากนี้อาจมีการทดสอบพื้นฐานความรู้ก่อนเข้ารับการฝึกอบรม หรือเพิ่มวิชาพื้นฐาน ความรู้ในวิชาเอกตามหลักสูตร ระดับ ป.กศ.สูง ในบางวิชาสำหรับผู้ที่มีวุฒิ พ.ม. หรือ ป.ม. หรือมิได้ผ่านการเรียนวิชาเอกหรือวิชาโทภาษาไทยในระดับ ป.กศ.สูง เพื่อให้

เป็นพื้นฐานในการเรียนวิชาอื่น ๆ ในระดับปริญญาตรีต่อไป

2. อาจารย์ผู้ให้การฝึกอบรม ควรจะมีโอกาสฝึกอบรม สัมมนา หรือหาความรู้เกี่ยวกับวิธีสอนแบบใหม่ ๆ หรือนวัตกรรมการเรียนการสอน เพื่อจะได้นำวิธีการนั้นมาใช้ในการสอน การฝึกอบรม เพื่อเป็นแบบอย่างให้นักศึกษาผู้รับการฝึกอบรมนำไปใช้ในการเรียนการสอนภาษาไทยในโรงเรียนต่อไป

3. ควรจะมีการประเมินผลหลักสูตรที่ใช้ในการฝึกอบรม โครงการฝึกอบรม ครูและบุคลากรทางการศึกษาประจำการว่า มีความเหมาะสมหรือไม่เพียงพอ เพราะหลักสูตรที่ใช้อยู่เป็นหลักสูตรเดียวกับที่ใช้กับนักศึกษาภาคปกติ และเน้นในเนื้อหาทางความรู้วิชาการมากกว่าที่จะมุ่งพัฒนาสมรรถภาพในการปฏิบัติงานของผู้รับการฝึกอบรม แล้วควรจะได้มีการปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสม และถ้าเป็นไปได้น่าจะมีการแยกหลักสูตรที่ใช้สำหรับผู้สอนในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาเพื่อจะได้นองความต้องการของผู้รับการฝึกอบรม และสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการปฏิบัติงานได้มากที่สุด

4. ในการเลือกวิชาเลือก ควรเปิดโอกาสให้ผู้รับการฝึกอบรมได้เลือกอย่างเสรีตามความถนัดและความสนใจ ไม่ใช่เป็นการบังคับเลือก ถ้ามีปัญหาในเรื่องของอาจารย์ผู้สอน ก็อาจจะเชิญวิทยากรภายนอกที่มีความรู้ความสามารถในวิชานั้น มาช่วยสอน

5. การบริการด้านวัสดุ หนังสือ เอกสาร ตำรา สำหรับประกอบการอบรมเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างมาก แต่โดยทั่วไปแล้ววิทยาลัยมีบริการไม่เพียงพอกับความต้องการของผู้รับการฝึกอบรม วิทยาลัยควรจะได้ให้ความสำคัญเกี่ยวกับเรื่องนี้ โดยพยายามจัดสรรงบประมาณสำหรับการจัดซื้อหนังสือสำหรับการคนคว่าให้เพียงพอที่จะให้บริการ และควรที่จะปรับปรุงวิธีการบริการให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นด้วย

6. วิทยาลัยควรให้ความสำคัญของการบริการและสวัสดิการทั่วไป เนื่องจากโดยทั่วไปยังไม่เหมาะสมและเพียงพอกับความต้องการ ควรจะมีการวางแผนการให้บริการและจัดให้มีผู้รับผิดชอบโดยตรง

7. วิทยาลัยทุกแห่งควรจะได้ศึกษาปัญหาและความต้องการของผู้รับการฝึกอบรม เพื่อจะได้เป็นแนวทางในการปรับปรุงการฝึกอบรมให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้วิจัยต่อไป

1. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับความเหมาะสมของหลักสูตรที่ใช้ในการฝึกอบรมอย่างละเอียด โดยเน้นความเหมาะสมของแต่ละวิชา และประโยชน์ที่จะนำไปใช้ในการเรียนการสอนและการปฏิบัติงาน
2. ควรจะมีการติดตามผลการปฏิบัติงานของผู้ที่สำเร็จหลักสูตรการฝึกอบรมไปแล้ว
3. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับความต้องการของครูและบุคลากรทางการศึกษาในการเข้ารับการฝึกอบรม
4. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับการฝึกอบรมในโปรแกรมอื่น ๆ ต่อไป

ศูนย์วิทยพัทยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย